

MARIÀ VAYREDA I VILA

(Olot, 1853 - 1903)

Escriptor i pintor. Membre de l'Escola d'Olot i fill de l'aristocràcia rural, les vinculacions amb el carlisme i la derrota a la tercera guerra carlina el porten a l'exili a França el 1875. Torna a Catalunya i estudia a l'Escola de Belles Arts de Barcelona (1877-1878) fins que el 1878 s'instal·la definitivament a Olot on es vincula al Centre Artístic, a l'Escola de Dibuix i a l'Arte Cristiano, empresa que dirigirà des de 1894.

Tot i els nexes amb el món pictòric, és especialment conegut com a narrador i prosista. A partir de 1895 es dona a conèixer gràcies a la participació en certàmens literaris i comença a publicar. Escriu *Records de la darrera carlinada* (1898), *Sang Nova* (1900) i pòstumament s'edita la novel·la *La punyalada* (1904) segurament el text que l'ha fet més conegut. A banda d'aquests títols, Vayreda va col·laborar habitual en l'*Olotí* i va publicar narrativa breu en revistes i diaris que posteriorment s'han recopilat en volum; n'és un exemple *L'afusellat i altres contes* (2004).